

kojim je oblastvo (deželna vlada) pripoznalo značaj občne in javne bolnice. Oskrbni stroški vseh drugih bolnic, ki nimajo pravice javnosti v zgorajšnjem zmislu, ne spadajo pod te določbe.

Dr. A.

Izpred državnega sodišča.

Premeščenje ali nadomestitev?

C. kr. državno sodišče je z razsodbo od dne 20. oktobra 1905 št. 341 o tožbi c. kr. višjega respecijenta fin. straže Št. J. proti c. kr. fin. ministrstvu radi plačila substitucijskih pristojbin izreklo:

C. kr. finančno ministrstvo je dolžno plačati tožniku za substitucijo, katero je od 23. aprila 1903 do 12. februarja 1904 opravljal pri carinskem poduradu v Komiži, znesek 592 K in na pravnih stroških 230 K, oboje v 14 dneh proti izvršbi.

Dejanski stan.

Z odlokom od dne 16. aprila 1903 št. 8815, naslovljenim na vodstvo kontrolnega okraja fin. straže v Staremgradu, je okrajno fin. ravnateljstvo v Spljetu premestilo viš. respecijenta fin. straže Št. J. iz Staregrada v Komižo ter mu ob enem poverilo do nove odredbe vodstvo carinskega podurada v Komiži. V kontekstu tega odloka se je izrečno poudarilo, da bo smel J., ker so ga določili za Komižo potom premestitve, zahtevati le povrnitev stroškov preselitve, ne pa tudi plačila v §-u 14 al. 2 *lit. b.* nar. fin. min. od dne 19. septembra 1899 (št. 190 l. nar.) določenih substitucijskih pristojbin.

Vsled tega odloka in sklicujé se nanj je vodstvo kontr. okraja fin. straže v Staremgradu dne 21. aprila 1904 tožnika obvestilo, da je premeščen v Komižo.

J. je, ne da bi proti odloku okrajnega fin. ravnateljstva v Spljetu remonstrual, opravljal posle podcarinarja v Komiži od 23. aprila 1903 do 12. februarja 1904.

Z odredbo od dne 12. februarja 1904 št. 211 ga je okrajno fin. ravnateljstvo v Spljetu iz Komiže premestilo v Milno, kamor so ga po dovršenem dopustu dne 20. marca 1904 instradovali.

Iz Milne je tožnik okr. fin. ravnateljstvu predložil račun ne samo o stroških preselitve, temveč tudi o substitucijskih pristojbinah, le-teh v znesku, določenem od nar. fin. min. od dne 19. septembra 1899 po 2 K na dan, skupaj za 296 dnij 592 K.

Z odredbo od dne 23. aprila 1904 št. 8632 se okrajno fin. ravnateljstvo v Spljetu ni čutilo dolžno, priznati tožniku zahtevanih substitucijskih pristojbin, češ da v Komiži ni bival v svrhu substitucije, temveč ker je bil tjekaj premeščen, torej mu ne pristojajo v §-u 14 večkrat omenjene naredbe fin. min. določene substitucijske pristojbine.

Tožnik je proti tej odredbi rekuriral na deželno fin. ravnateljstvo v Zadru in na fin. ministrstvo, a sta obe instanci njegov rekurz zavrnila.

Sedaj toži pred c. kr. državnim sodiščem.

Razlogi.

Državno sodišče ne more pritrditi nazoru toženega ministrstva, da suplenture podcarinarja v Komiži, katero je tožnik opravljal v času od 23. aprila 1903 do 12. februarja 1904, ni smatrati za substiiucijo v zmislu subst. normala od dne 29. decembra 1812 št. 75 zb. pol. zak. Kajti tožniku, ki je bil višji respicient fin. straže v Staremgradu, se je poverilo vodstvo podcarinskega urada, kateremu ni pripadal, in to povodom, ko je dobil podcarinar v Komiži daljši dopust. S tem se ga je poklicalo v službo, ki odgovarja popolnoma v čl. I., IV. in VII. subst. normala določenim zahtevam in katero je torej priznati za substitucijo.

Da je mogel opravljati to substitucijo, se je moralo tožnika, ki je kot viš. respicient fin. straže služboval v Staremgradu, poslati v Komižo; to se je sicer storilo v tej obliki, da se ga je tjekaj premestilo ter mu naročilo substitovanje podcarinarja.

Ali da se premestitev ni izvršila v svrhu, da službuje v Komiži kot viš. respicient, temveč izključno v svrhu, da nadomešča podcarinarja in za to dobo, izhaja iz teh-le okolščin.

Z jedno in isto odredbo se je dovolil dopust podcarinarju v Komiži, se je premestilo tožnika iz Staregrada v Komižo in se je le-temu poverila suplentura na dopust odhajajočega pod-

carinarja; pri tem podcarinar dopusta ni smel preje nastopiti, dokler ni izročil urada tožniku.

Premestitev tožnika se ni izrekla definitivno, temveč le do nove odredbe. Ko so podcarinarja vpokojili in je podcarinski urad prevzel njegov naslednik, so tožnika takoj premestili v Milno, tako da je v Komiži služboval le kot substitut podcarinarja, ne pa kot viš. respicient fin. straže.

Akoravno se je predmetni substitucijski odredbi dala oblika premitve, je vender tožnik, ne glede na to, da je le nadomeščal, to substitucijo opravljal v kraju, kateri v zmislu določb čl. IV. *lit. a* subst. normala in §-a 14 nar. fin. min. z dne 19. sept. 1899 ni bil ne pred, ne po odredbi kraj nastanjenja.

Zahteva tožnika do substitucijskih pristojbin je torej v zakonu utemeljena.

Ako bi premestitev uslužbenca fin. straže, ki se je izvršila v svrhu substitucije in ki traja le toliko časa, kakor ta, imela za učinek, da se ž njo premeni tudi kraj nastavljenja dotičnega uslužbenca, potem bi bilo fin. oblastvom na prosto voljo dano odtegniti uslužbencem fin. straže po poljubnosti pravico do substitucijskih pristojbin. Tak pravni nazor se z določbami nar. fin. min. od 19. septembra 1899 ne da spraviti v soglasje.

Ako poudarja toženo fin. ministrstvo, da se je takoj pri premestitvi tožnika odredilo, da ne bo smel, ker je določen za Komižo potom premitve, zahtevati substitucijskih pristojbin, in da tožnik proti temu ni ugovarjal, se tem okoliščinam mero-dajne važnosti ne more pripisovati. Kajti ne glede na to, da se odloka okr. fin. ravnateljstva v Spljetu o premestitvi ni naslovalo na tožnika, temveč na nadrejeno mu vodstvo kontr. okraja fin. straže v Staremgradu, je bil tožnik po §-u 366 službenih predpisov za c. kr. fin. stražo dolžan, prejetemu ukazu nadrejenega oblastva brezpogojno slediti in se torej sploh odrejene premitve ni mogel ubraniti. Na drugi strani ugotavljanje premoženjskih zahtev pred državnim sodiščem ni vezano na rešitev stvari upravnim potom.

Ker je tožnik popolnoma zmagal, mu pristojna tudi povračilo pravnih stroškov.

Dr. L.

